

скубне за малко, да поеме чуждъ въздухъ, да „успокои нервитѣ си“ — както казваха, и тръгна.

Двадесетина дни той прекара на югъ, по слънчевитѣ брѣгове на Ривиерата, гълташе жадно гжстия ароматъ на карамфилитѣ и лазура на небето, гледа Карнавала и боя съ цвѣтя, струваше му се че тъкмо това бѣ дошелъ да намѣри. Ала една нощъ старата тревога отново се обади. Дълбоко, остро, ехидно. Изведнажъ, всичко това тукъ се лиши отъ очарование, стана обикновено, като илюстрирана картичка, безвкусно и непоносимо. Вжтре, въ нѣкакви неизвестни за самия него дълбочини, се извършваше потайна работа, минаваха неясни вълни, изплуваше болезнено влечение къмъ мъглитѣ, тътена и многолюдието на голѣмитѣ градове. На следната вечеръ взе влака къмъ северъ. Сега влажния вѣтъръ на океана щипѣше приятно кожата му и върху нервното, повѣхнало лице играеше лека руменина.

Вечеръта се спуствна — мжтна и студена. Надлъжъ по кея пламваха моряшкитѣ барове. Градътъ дишаше равномерно, тежко, съ свѣтнали очи и грамадно, неви-